

**YÜKSEK SIKLIKTAKİ ADLAR:
ZAMAN SÖZCÜK BİÇİMİ
ÜZERİNE DERLEM TEMELLİ
BİR İNCELEME**
(Eş Dizimlilikler, Biçim Birimi
Dizileri, Dil Bilgisel Örüntüler Ve
Semantik Prozodi)

Ceren Selvi

Prof. Dr. Nihal Çalışkan'ın *Yüksek Sıklıktaki Adlar: Zaman Sözcük Biçimi Üzerine Derlem Temelli Bir İnceleme (Eş Dizimlilikler, Biçim Birimi Dizileri, Dil Bilgisel Örüntüler ve Semantik Prozodi)* adlı eserinin birinci baskısı 2014 yılında Pegem Akademi tarafından yapılmıştır. Eserin ikinci baskısı 2020 yılında Türk Dil Kurumu Yayınları arasından çıkmıştır. Eser; *Ön Söz, Giriş (1-26), Yöntem (27-38), Sözcük Sınırlarını Aşan Birimler (39-160), Zaman Sözcük Biçiminin ODTÜ Türkçe Derlem ve Türkçe Ulusal Derlemi'nde Görünümü (161-171), Değerlendirme ve Sonuç (173-182), Kaynaklar (183-190), Özel Adlar Dizini (191-193) ve Terim ve Kavramlar Dizini (195-198)* bölümlerinden oluşmaktadır.

Çalışkan, eserinin önsözünde derlem dil bilimi çalışmaları hakkında kısa bir giriş yapmıştır. Derlem dil bilimi alanının Türkiye'de yeni bir alan olmasına rağmen bugün Türkçenin 50 milyon sözcüklük ulusal derleminin yapılabilmiş olmasının önemini vurgulamıştır. "Ön Söz"de dikkat çekilen bir diğer önemli nokta, derlem dil bilimi ile ilgili Türkçe bir metin ortaya koymanın zorluğudur. Bunun sebebi ise, bu çalışma alanının tamamen yabancı literatüre dayanmasıdır. Bu nedenle Çalışkan, eserinde yabancı terimlere karşılık bulmanın yanında kelimelerin ve terimlerin bir arada uyum içinde bulunacağı yeni bir dil ortaya koymaya gayret

ettiğini, okuyucunun zamanla bu dile aşinalık kazanmasını ümit ettiğini belirtmiştir.

Eserde önsözden sonra karşımıza *tablolar, eserde kullanılan ekran görüntülerinin bir listesi ve kullanılan kısaltmalar* çıkmaktadır.

"Giriş" bölümünde "Sözcük Sıklığı Çalışmalarına Genel Bir Bakış", "Yüksek Sıklıktaki Sözcükler", "Yüksek Sıklıktaki Sözcükler İçinde Adlar", "Yüksek Sıklıktaki Adlar", "Araştırma Soruları" ve "Tanımlar" başlıkları karşımıza çıkmaktadır. Birinci başlık olan "Sözcük Sıklığı Çalışmalarına Genel Bir Bakış" içerisinde sıklık çalışmalarının ilk örnekleri anlatılmıştır. Bu tür çalışmaların ilk örnekleri 20. yüzyılın başlarında görülmektedir. Çalışkan, bu bölümde *Thorndike (Teacher's Word Book), Edward William Dolch (Dolch List), Michael West (A General Service List of English Words), Carrol (American Heritage Word Frequency Book), Fry (1000 Instant Words), Peirce (A Statistical Study of Grammar and Lexicon in Turkish and Sahaptin)* gibi isimlerin sıklık listelerine değinmiş; 1960'lardan itibaren derlem tabanlı sıklık listelerinin hazırlanmaya başladığını söyleyerek bu alanda yapılan önemli çalışmaları sıralamıştır. *Kucera ve Francis*'in Brown Derlemi'nden hareketle yaptıkları 1967 tarihli çalışma, *Hofland ve Johansson*'un Lancaster-Oslo-Bergen Derlemi'ni esas alarak ortaya koydukları 1987 tarihli liste ile *Leech vd.*'nin *İngilizce Ulusal Derlemi* temelinde yaptıkları 2001 tarihli liste, bu kapsamda değinilen çalışmalardır. Türkçe ile ilgili olarak da *İlyas Göz* tarafından yayımlanan *Yazılı Türkçenin Kelime Sıklığı Sözlüğü (YTKSS)* ilk çalışma örneği olarak verilmiştir. Türkçe üzerine ikinci sıklık çalışması *Türkçe Ulusal Derlemi (TUD)* esas alınarak 2017 yılında yapılan *A Frequency Dictionary*

of Turkish'tir. Bunu, Aksu ve Adalı'nın yine 2017 tarihli *Çağdaş Türkçenin Sıklık Sözlüğü* adlı çalışması izlemektedir. Çalışkan, sıklık listelerinin doğal dilde çok sık ya da nadiren kullanılan dil birimleriyle ilgili eğilimleri gözlemlemeyi, tipik olanla istisnai olan kullanımlara ilişkin çok sayıda veriyi hızlı ve güvenilir biçimde elde etmeyi kolaylaştırdığını vurgular.

Bu bölümün ikinci başlığı olan “Yüksek Sıklıktaki Sözcükler”de, derlemler içerisinde yer alan sözcüklerin yüksek, orta ve düşük sıklık düzeyinde sınıflandırılabileceği ele alınmış ve *Brown Derlemi*, *Oxford İngilizce Derlemi* gibi derlemlerde ilk 1.000, ilk 2.000, ilk 50.000 sözcük içinde yer alan birimlere ilişkin tespitler sıralanmıştır. “Yüksek Sıklıktaki Sözcükler” başlığı altında 3 ana hususa ilişkin tespitler yer almaktadır. Bunların ilki yüksek sıklıktaki sözcüklerin niteliği olup en yüksek sıklık düzeyine sahip sözcüklerin tanımlık, edat, bağlaç, zamir gibi görevli birimlerde yoğunlaştığına dikkat çekilmiştir. İkinci olarak yüksek sıklıktaki sözcüklerle ilgili istatistiki incelemeler paylaşılarak bunların içerik sözcükleri kadar önemli olduğu vurgulanmış, son olarak da yüksek sıklıktaki sözcüklerin ister içerik ister görev sözcüğü olsun her birinin ayrı bir inceleme konusu olabileceği ifade edilerek bunların “çekişirdek anlama sahip bir görüntü taşımadığı, başka birimlerin kuruluşunda görev almak suretiyle sıklık kazandığı” (Çalışkan, 2020: 24) ifade edilerek yapılacak bir incelemede bu özelliklerin ayrıntılı bir şekilde incelenmesi gerektiği belirtilmiştir.

Bu bölümün üçüncü başlığı olan “Yüksek Sıklıktaki Sözcükler İçinde Adlar” içerisinde derlem tabanlı çalışmaların öncü isimlerinden olan *Sinclair*'in 1999 yılında *way (yol)* sözcüğü ile ilgili çalış-

masının örnek alındığı belirtilmiştir. Devamında ise *YTKSS*, *TUD* ve *OTD*'de en sık kullanılan ilk 100 sözcük içindeki adların “zaman, yer, kişi, durum, organ” adları şeklinde bir kavramsal gruplandırmaya imkân verdiğine dikkat çekerek bunlar üzerinde durmanın önemini ortaya koymuştur. Bu bölümün dördüncü başlığı olan “Yüksek Sıklıktaki Adlar” altında ise ad türündeki sözcüklerin en sık kullanılan diğer sözcük türleri içindeki ayrıntı özelliklerini şöyle sıralamıştır:

“Söz konusu adlar;

- Soyut adların belli bir tarzda kullanımı sonucu ortaya çıkmaktadır. Bu bakımdan kullanımı dikkate almadan bu adları listelemek mümkün değildir.
- Anlamca belirsizlik içermekte, göndergesel olarak karşılığı bulunan bir varlık ya da kavramla ilişkilendirilememektedir.

- Belli bir kavramsal içerik oluşturmak üzere kullanılmaktadır.
- Konuşur tutumuyla ilgili bilgi içermektedir.
- Daha çok belirteç olarak değerlendirilebilecek birimlerin kuruluşuna katkıda bulunmaktadır.
- Cümle içi, cümleler arası ve metin dışı düzeyde sözcüksel bağdaşıklık ve tutarlılık sağlayan bir unsur olarak kullanılmaktadır.
- Belli eş dizimlilik eğilimleri taşımaktadır.
- Belli dil bilgisel örüntüler içinde ortaya çıkmaktadır.
- Belli metin türlerinde yaygın olarak kullanılmaktadır.
- Yüksek kullanım sıklığına sahiptir.” (Çalışkan, 2020: 36)

Bu bölümün beşinci başlığı olan “Araştırma Soruları” kısmında bir önceki kısımda çizilen çerçeve doğrultusunda çalışmada hem TUD hem OTD’de en sık kullanılan ad olma özelliğine sahip “zaman” sözcüğünün ele alınacağı ifade edilerek incelemenin temel soruları şu şekilde listelenmiştir:

1. “Zaman” sözcüğünün sözcüksel eş dizimlilik ilişkileri nasıldır?
2. “Zaman” sözcüğü ile kurulan çok sözcüklü birimler/biçim birimi dizileri nelerdir?
3. “Zaman” sözcüğünün oluşturduğu dil bilgisel örüntüler nelerdir?
4. Sözcük sınırlarını aşan birimler içinde “zaman” sözcüğünün çekirdek anlamında bir aşınma görülmekte midir?
5. Sözcük sınırlarını aşan birimler içinde “zaman” sözcüğü nasıl bir kavramsal içerik oluşturmaktadır?

6. “Zaman” sözcüğü sözcük sınırlarını aşan birimler içinde hangi dil bilgisel işlevleri üstlenmektedir?

7. “Zaman” sözcüğü sözcük sınırlarını aşan birimler içinde hangi metin işlevlerini üstlenmektedir?

8. “Zaman” sözcüğünün sözcük sınırlarını aşan birimler içinde kullanımı, konuşur tutumuyla ilgili nasıl bir bilgi vermektedir?” (Çalışkan, 2020: 37)

Buraya kadar olan kısımda yazar, yüzlerce sözcük içerisinde, neden “zaman” sözcüğü üzerine yoğunlaştığını ve ele aldığı bu bürümü hangi açılardan inceleyeceğini ilgili literatürden beslenerek sistematik bir biçimde gerekçelendirmiştir. Bu bölümün altıncı ve son başlığı olan “Tanımlar” içerisinde ele alınan konular ile ilgili “eş dizimlilik, eş dizimli, dil bilgisel eş dizimlilik, eş kullanımlılık, boş eş kullanımlılık, uyumluluk, uyumluluk satırı, düğüm sözcük, pencere aralığı, sol yönelimli, sağ yönelimli, sözlük birim, sözcük biçimi, sözcük birim, tek sözcük, sıklık, dağılım ve n-gram” terimlerinin tanımları verilmiştir. Çalışmanın başında da vurguladığı üzere derlem dil bilimiyle ilgili Türkçe kaynakların sayısı oldukça azdır. Bu da beraberinde bir dil ve terim sorunu doğurabilir. Çalışmanın temel kavram ve terimleriyle ilgili bu başlıkta verilen tanımlar, bunların İngilizce karşılıkları ve örnekler sayesinde yazar ile okuyucu arasındaki iletişimin daha sağlıklı kurulmasını sağlamıştır.

Eserin ikinci bölümünü “Yöntem” oluşturmaktadır. “Yöntem” bölümü üç kısımdan oluşur: “Çalışmada Kullanılan Derlemler”, “Kapsam ve Sınırlılıklar”, “Yazılım Tanıtımı”. Birinci alt başlık olan “Çalışmada Kullanılan Derlemler” içerisinde eş dizimlilikler, biçim birimi dizileri ve dil bilgisel örüntülerin tespiti için ODTÜ Türkçe Derlem’den; kar-

şılaştırma için de Türkçe Ulusal Derlemi'nden yararlanıldığı açıklanmıştır. İkinci alt başlık olan “Kapsam ve Sınırlılıklar” içerisinde ise araştırmanın yalnızca “zaman” sözcük biçiminden hareketle yürütüleceği ifade edilmiş; bunun ana sebebi olarak diğer çekimli biçimlerin düşük sıklıkta olması, düşük sıklıkta yer alan sözcük biçimleri üzerinde örüntü analizi yapabilmenin mümkün olmaması gösterilmiştir. Bu tercih bir zafiyet gibi görünmekle birlikte yazarın “zamanım, zamanı, zamandan” gibi çekimli biçimlerin alınmamasının veri kaybına neden olmayacağıyla ilgili açıklamalı örnekleri ikna edicidir. Zaten Çalışkan'ın buradaki amacı, “zaman” sözcük biçiminin kullanımlarını ortaya koymaktan ziyade temsil edici bir birim seçerek buradan hareketle bir çalışma modeli ortaya koymak ve yüksek sıklıktaki dil birimlerinin nasıl incelenebileceğiyle ilgili bakış açıları kazandırmaktır. Üçüncü ve son alt başlık olan “Yazılım Tanıtımı”nda ise çalışmada kullanılan **AntConc** programının özellikleri ve kullanımının nasıl olacağı ayrıntılı bir şekilde ele alınmıştır. Bu bahiste izlenecek adımların ekran görüntüleri de verilmek suretiyle sıralanması derlem çalışması yapmak isteyen araştırmacılar için oldukça faydalıdır.

Eserin üçüncü bölümünü “Sözcük Sınırlarını Aşan Birimler” oluşturur. Bu bölümde sözcük sınırlarını aşan birimler ile ilgili temel bilgiler verildikten sonra iki grupta sınıflandırma yapılmıştır. Birinci grup “Sözcüksel Nitelik Taşıyan Birimler”dir. Bu bölüm, eş dizimlilik kavramının ayrıntılı bir şekilde ele alınması ile başlar. İlk eş dizimlilik çalışmaları, eş dizimlilik konusuna farklı yaklaşımlar ve eş dizimliliğin tanımı verildikten sonra çalışmanın temel noktası olan “zaman” sözcük biçimine geçiş yapılır. “Zaman Sözcük Biçiminin Eş Dizimlilikleri” başlığı

içerisinde belirlemelerin nasıl yapıldığı ayrıntılı bir şekilde açıklanmıştır. Daha sonra tablolar aracılığı ile eş dizimlilikler verilmiştir. Bu eş dizimlilikler “Ad+Eylem”, “Ad+Ad” ve “Sıfat+Ad” kuruluşlarındadır. “Ad+Eylem” kuruluşundakiler *zaman geçmek, zaman almak, zaman ayırmak, zaman kazanmak, zaman kaybetmek, zaman geçirmek, zaman tanımak, zaman göstermek, zaman gelmek, zaman bulmak, zaman yitirmek, zaman daralmak, zaman öldürmek, zaman harcamak, zaman gerektirmek, araya zaman girmek* şeklindedir. Bu kuruluşların hepsi derlemde geçen sayıları, bağlam içerisinde kazandıkları anlamlar ve metaforik açıklamaları ile verilmiştir. “Ad+Eylem” kuruluşundaki eş dizimliliklerin yapısal incelemesinde adın eylemle özne (zaman geçmek) veya nesne (zaman kaybetmek) görevindeki ilişkisine dikkat edilmiş olması bundan sonraki incelemelere de yol gösterici niteliktedir. “Ad+Ad” kuruluşundakiler içerisinde *zaman dilimi, zaman kipi, zaman aralığı, zaman kaybı, zaman aşımı, zaman parçası, zaman kavramı, zaman israfı, zaman tüneli, zaman makinesi, zaman perdesi* eş dizimlilikleri tespit edilmiştir. “Sıfat+Ad” kuruluşundakiler içerisinde *eski zaman, yakın zaman* eş dizimlilikleri görülür. Bu kuruluşlardan sonra zaman sözcük biçimi ile kurulan *ikilemeler, ikiterimliler, deyimler, sloganlar ve tür işaretleyicileri* listelenmiştir. İkilemeler içerisinde *zaman zaman, aman zaman*; ikiterimliler¹ içerisinde *zaman ve mekân, zaman ve zemin, zaman ve yer*; deyimler içerisinde *gel zaman git zaman*; sloganlar içerisinde *ya şimdi ya hiçbir zaman*; tür işaretleyicileri içerisinde de *evvel zaman içinde kalbur saman içinde* yapıları görülür.

1 Burada geçen “ikiterimli” ifadesi tespit edebildiğimiz kadarıyla ilk defa Çalışkan tarafından kullanılmış olup kendisinin 2019 tarihli “Güncel Türkçede İkiterimliler” başlıklı çalışmasında ayrıntılı olarak ele alınmıştır.

Aslına bakılırsa çalışmanın bu bölümü kendi içinde bütünlük taşımakla birlikte “zaman” sözcüğü açısından nihai bir liste sunmamaktadır. Zira yazar burada yalnızca malzemenin sunduğu dil birimlerini sıralamıştır. Bu bakımdan verilen eş dizimliliklerin sayısı farklı bir derlem kullanıldığında artabilecek ya da azalabilecektir. Aynı durum, burada verilen “eş dizimlilik, ikiterimlilik, ikilemeler, deyimler, sloganlar, tür işaretleyicileri” gibi başlıklar için de geçerlidir. Söz konusu başlıklar malzeme doğrultusunda oluşturulduğu için ucu açıktır. Çalışkan bu esnekliği “tür işaretleyicisi” gibi şimdiiye kadar pek alışık olmadığımız bir kalıp ifade sınıfı oluşturmada da kullanmıştır. Bu da bize veriden hareketle yapılan tasniflerin her zaman yeni keşiflere kapı aralayabileceğini göstermektedir. “Sözcük Sınırlarını Aşan Birimler” bölümünün ikinci kısmını “Dil Bilgisel Nitelik Taşıyan Birimler” oluşturur. Burada Çalışkan, biçim birimi dizileri ve dil bilgisel örüntüler adını verdiği birimler üzerinde durmuştur. Buna göre dil bilgisel birimleri sözcüksel birimlerden ayıran temel kriter bunların kullanım sıklığıdır. İkinci husus ise dil bilgisel birimlerin söylem düzeyinde üstlendiği işlevlerdir. Sözcüksel birimler arasında verilen eş dizimliliklerde yeni bir kavramsal içerik oluşturulurken biçim birimi dizileriyle metnin bağdaşıklık ve tutarlılığı sağlanmaktadır. Bunlar tıpkı edat, bağlaç, zamir türünden sözcükler gibi sayıca sınırlı fakat kullanım sıklığı bakımından veri seti içinde üst sıralarda gözlemlenen dil birimleridir. Çalışmada ele alınan biçim birimi dizileri “o zaman, her zaman, ne zaman, hiçbir zaman, kimi zaman, bir zaman, çoğu zaman, zaman içinde, uzun zaman, çok zaman ve -DIK-iyelik eki+ zaman” şeklindedir. Bu biçim birimi dizileri dil bilgisel örüntülere de kaynaklık etmektedir. Çalışkan ardışık olarak sıralanan birim-

ler biçim birimi dizisi, aralarında boşluk olan yapıları ise dil bilgisel örüntü şeklinde tasnif etmiştir. Buna göre “ne zaman” bir biçim birimi dizisiyken “ne zaman +eylem-[(I/A)]r-sA-kişi eki+o zaman” bir dil bilgisel örüntüdür. Bugüne kadar yapılan çalışmalar dilde kalıplaşma görüntülerini daha çok sözcüklerin birlikteliği şeklinde ele almıştır. Ancak Çalışkan’ın bu incelemesi sık sık vurgulandığı üzere Türkçede bu durumun “eylem+DIK+iyelik zaman” kullanımında olduğu gibi eklerle sözcüklerin birliktelik şeklinde de gözlemlenebileceğini ortaya koymakta; bu tür birimlerin “ne zaman, o zaman, her zaman” gibi kullanımların bir uzantısı olduğuna dikkat çekmektedir. Kalıp ifade, bağlaç, birleşik sözcük gibi niteliğe dair etiketleme yapan terimler yerine olguyu olduğu şekliyle ifade etmeye yarayan “biçim birimi dizisi” şeklindeki nötr terim de bu başlık altında çok farklı dil birimlerinin ele alınarak tartışılmasına imkân sağlamaktadır.

Çalışmanın dördüncü bölümünü “Zaman Sözcük Biçiminin ODTÜ Türkçe Derlem ve Türkçe Ulusal Derlemi’nde Görünümü” oluşturmaktadır. Bu bölümde Çalışkan “zaman” sözcük biçiminin Türkçe Ulusal Derlem ve ODTÜ Türkçe Derlemi içerisindeki eş dizimlilik, biçim birimi dizileri ve dil bilgisel örüntülerini karşılaştırmıştır. Böylece “Neden 50 milyon +/- sözcüklük bir derlem yerine 2 milyon +/-” sözcüklük bir derlem üzerinde çalışıldığı ile ilgili eleştirilere cevap verilmiş, bu iki derlemin avantaj ve dezavantajları karşılaştırılarak ODTÜ Türkçe Derlemi’yle çalışmanın herhangi bir veri kaybına yol açmadığı vurgulanmıştır. Yukarıda da ifade edildiği üzere her ne kadar çeşitli derlemlerde en sık kullanılan ad olması sebebiyle “zaman” sözcüğü üzerinde durulmuşsa da Çalışkan’ın amacı bu sözcüğün bütün dil bilgisel ve

sözcüksel özelliklerini ortaya koymak değil, potansiyel olarak zengin keşifler yapma imkânı sunan bir dil biriminden hareketle bir yaklaşım ve yöntem geliştirebilmektir. Bu bakımdan çalışmanın amacına ulaştığı düşünülebilir.

Eserin son bölümü olan “Değerlendirme ve Sonuç” kısmında Çalışkan, çalışmasının temelde iç içe geçmiş iki ana eksen üzerinde şekillendiğini belirtir. Birinci eksen, yüksek sıklıktaki sözcükler içerisinde adların konumunun verildiğini; ikinci eksen de adların diğer dil birimleri ile kurdukları sözcüksel ve dil bilgisel ilişkiler ağının verildiğini söyler. Ayrıca çalışma içerisinde zaman sözcük biçiminin kullanımlarının sözcüksel ve dil bilgisel olmak üzere iki temel noktada ele alındığını değerlendirir. “Sonuç” kısmının devamında “Sözcüksel Birimlere İlişkin Değerlendirmeler” içerisinde elde edilen sayısal veriler ve tespit edilen sözcüksel birimler gruplar hâlinde listelenmiştir. Sonuç bölümünün en dikkat çekici kısmı zaman sözcük biçimi ile kurulan eş dizimliliklerin kavramsal arka planının verildiği tablodur. Burada zaman kavramının derlemden tespit edilen eş dizimlilikleri aracılığı ile “zaman hareket hâlinde bir nesnedir, zaman değerli bir nesnedir, zaman ölçülebilir bir nesnedir” gibi kavramsal metaforlar listelenmiştir. Yazarın doktora tezinin (Çalışkan, 2013) kavramsal metaforlarla ilişkili olduğu düşünüldüğünde bu kısım bize akademik birikimin oluşmasındaki kilometre taşlarını göstermesi bakımından da önemlidir. Çalışkan, doktora çalışmasında edindiği bilgi ve kavrayışı mevcut çalışmanın verilerini yorumlarken de kullanmıştır. “Dil Bilgisel Birimlere İlişkin Değerlendirmeler” içerisinde de zaman sözcük biçimi ile kurulan dil bilgisel birimler ile ilgili verilerin değerlendirilmesi yapılmıştır. Sayısal verilerden hemen sonra bu dil

bilgisel birimlerin işlevleri açıklanmıştır. Değerlendirme ve Sonuç kısmının üçüncü ve son başlığı “Metodolojiye İlişkin Değerlendirmeler”dir. Burada Çalışkan, çalışması içerisinde izlediği yöntemi açıklamış ve değerlendirmiştir. Yönteme ilişkin bir öz değerlendirme niteliği taşıyan bu bölüm derlem dil iklimiyle ilgili çalışmaların çok yeni olduğu düşünüldüğünde özellikle önem kazanmaktadır.

Eserin sonunda “Kaynaklar”, “Özel Adlar Dizini”, “Terim ve Kavramlar Dizini” yer almaktadır.

Derlem dil bilimi çalışmalarının Türkiye’de henüz yeterli seviyede olmadığı görülmektedir. Prof. Dr. Nihal Çalışkan gibi isimlerin çalışmaları ile alanın tanındığı, araştırmacıların alana ilgilerinin arttığı ve akademik çalışmalarda derlem kullanımının artmakta olduğu görülmektedir. Bu nedenle Prof. Dr. Nihal Çalışkan’ın *Yüksek Sıklıktaki Adlar: Zaman Sözcük Biçimi Üzerine Derlem Temelli Bir İnceleme* adlı çalışması alan için oldukça önemlidir. Çalışmanın girişinde, alan ile ilgili literatürün değerlendirilmesi bu bakımdan ayrı bir önem taşımaktadır. Derlem dil bilimi ile ilgili yapılacak çalışmalarda örnek alınabilecek nitelikte bu eser için Prof. Dr. Nihal Çalışkan’a teşekkür ederiz.

Kaynaklar

- Çalışkan, Nihal, “Kavramsal Anahtar Modeli ile Metafor ve Deyim Öğretimi”, *Bilig-Türk Dünyası Sosyal Bilimler Dergisi*, S 64, 2013, s. 95-122.
- Çalışkan, Nihal, “Güncel Türkçede İkitirimler”, *III. Uluslararası Türklerin Dünyası Sosyal Bilimler Sempozyumu*, 2019, s. 358-365.
- Çalışkan, Nihal, *Yüksek Sıklıktaki Adlar: Zaman Sözcük Biçimi Üzerine Derlem Temelli Bir İnceleme (Eş Dizimlilikler, Biçim Birimi Dizileri, Dil Bilgisel Örüntüler ve Semantik Prozodi)*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara 2020.